

ГРУДЕНЬ

1981

Київ

Виходить з січня 1927 р.

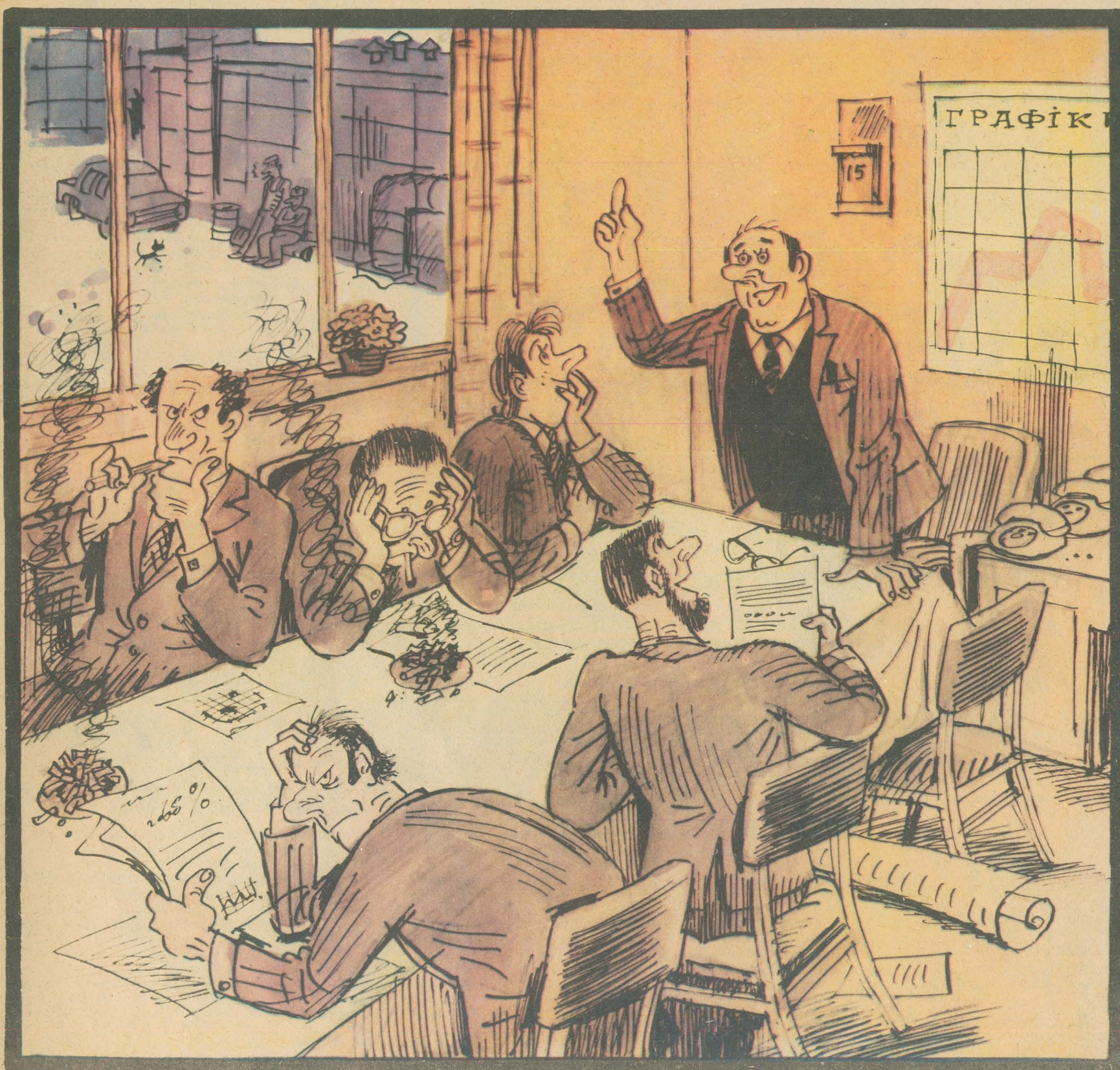
№ 23 (1113)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРРЕД

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Не сушіть собі голови, товариші: я постараюсь вибити в главку п'ятий квартал, і ми таки виконаємо річний план.

— А що то за вікно світиться?
— Там приймальня комісія засідає.

СЕКРЕТ ПОПУЛЯРНОСТІ

До прилавка магазину «Електровари» підійшов чоловік:

— Мені, будь ласка, сорок лампочок,— сказав він.

Продавщиця, аніскільки не здивувавшись, видала покупцеві товар.

— А мені — тридцять,— попросила жінка.

Знову незворушна продавщиця поклала на прилавок три десятки лампочок.

— Десять,— сказав юнак.

— Будь ласка,— привітно посміхнувшись продавщиця.

— А мені — одну,— мовив дідусь.

— Скільки? — здивовано перепитала продавщиця.

— Одну лампочку,— голосніше повторив дідусь.

— Я вас не розумію,— сказала вона.

— У мене перегоріла одна лампочка, от я і прошу дати мені одну на шістьдесят ват.

— Чуйте,— звернулася продавщиця до колег,— він просить одну лампочку! Продавці зареготали.

— А може, він щасливчик! — висловив припущення хтось з покупців.

Мій сусід по двох лотерейних квитках два мотоцикли виграв. Так що буває, трапляється...

— У два мотоцикли я ще можу повірити,— сказала продавщиця. — А в те, що перша-ліпша лампочка виробництва львівського виробничого об'єднання «Іскра» може загорітися — ніколи не повірю. За нашими підрахунками, з десяти лампочок цього об'єднання тільки одна буває якісною.

Виставка ШИРНЕТРЕБА

ШИЙТЕ НА ЗДОРОВ'Я!

Споживач знахабнів. І те йому не подобається, і цим він незадоволений. То брюки на три сантиметри довші, ніж треба, то гудзики не так пришиті. А це тому, що деякі забули навіть, як голку тримати. Все їм подавай готовеньке!

Не можна сказати, щоб нічого не робилось, аби якось пожвавити серед споживачів кравецьку самодіяльність. Чимало фабрик, які шьють одяг, частково перейшли на напівфабрикати. Береде собі костюм або плаття певного розміру і незрозумілого фасону і викроєте його на свою фігуру. А тоді й носить на здоров'я.

Не могло бути винятком у цьому почині також головне підприємство Запорізького виробничого швейного об'єднання. Жіночі пальта, які вони пропонують, мають великий простір для подібної самодіяльності. Перш ніж одягти таке пальто, жінці доведеться переставити гудзики (бо вони пришиті нерівно), перешити підборти (бо вони перекошені) і залатати численні дірки в підкладці і кишенях. 34 таких пальт прибули на нашу виставку.

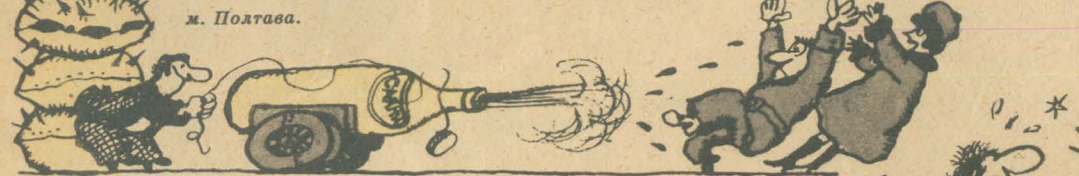

Шановний виставком!

Хочу тобі похвалитися — я придбав двох «попільнених їжаків». Ніколи не чув про таких? Називаю так подушки виробництва Чортківської перо-пухової фабрики, що на Тернопільщині, які нещодавно купив у магазині. І хоча на етикетці написано: «Подушка перова, улучшенная. Арт. 44-У/2 ОСТ-49-36-72. Размер 68x68. Наименование ткани ТПК 4010. 4011.» — я не дуже вірю, що вона «улучшенная». Бо спати на ній майже неможливо: якесь обскубане пір'я лізе крізь напірник і колюче. Всю ніч здається, що тобі хтось їжака під голову поклав.

м. Полтава.

Г. СУПРУНЕНКО.

ТОНІЗУЄ, І ШЕ ЯК!

Деякі скептики якось недовірили ставляться до тонізуючих властивостей популярного напою «Саян». Мовляв, випиваєш навіть кілька пляшок і ніякої бадьорості не відчуваєш. Наяві як напій. Хіба що спрагу вгамовує.

Проте скепсис цих деяких куди б і подівся, якби вони натрапили на «Саян» виробництва Світловодського хлібозаводу на Кіровоградщині. Один вигляд цього напою так тонізує, що людина навіть про спрагу забуває. Спершу вона просто дивується, бо в пляшці бачить звичайну воду, негазовану і незафарбовану. Потім її починає тіпати: бо в тій воді, крім усього іншого, плавають сміття і дохла мухи.

Наприклад, нашого читача Є. О. Силкіна з Кіровоградщини подібна пляшка «Саян» так тонізувала, що він надіслав її нам, на виставку.

Загадкові плями

Останнім часом з Віталієм Сидоровичем відбувалися якісь дивні речі. Щоранку, збираючись на роботу, він дивився на себе в дзеркало, і волосся йому ставало дибки: все його обличчя було в подряпинах і темних плямах. Котів він не тримав, у домох не вірив, і тому походження цих подряпин і плям не вкладалося ні в які гіпотези. А як відомо, все те, що людина не може пояснити, викликає у неї страх.

Треба віддати належне його колегам і знайомим: вони делікатно не помічали нічого особливо в зовнішності Віталія Сидоровича, принаймні, і натяком не прохопилися про щось таке в ньому незвичайне. Він став худнути, втратив сон, на роботі почав припускати помилок. І голова місцевому умовив його взяти путівку в нічний профілакторій.

Ожила людина. Зникли з обличчя подряпини, зникли плями. Став Віталій Сидорович поправлятися, навіть посмішка з'явилася. Проте повернувся він додому, і почалося те ж саме. Вставав уранці, кидався до дзеркала: подряпини і темні плями знову з'явилися на обличчі.

«А може, це квартира вина?» — подумав Віталій Сидорович. І вирішив її поміняти. Порозклеював об'яви на стовпах, звернувся до бюро обміну. І ось зібрався було переїжджати на новий житловий масив, як раптом, гуляючи, зайшов випадково на нашу виставку. І яка ж радість охопила його! Тільки тут він нарешті збагнув, що в усіх його нещастях винне дзеркало виробництва Сімферопольської дзеркальної фабрики. Це саме воно, виявляється, усе в плямах і подряпинах. А отже, відомий вислів «яма чого на дзеркало нарікає» в даному випадку категорично спростовується.

РОБОТА ДЛЯ М'ЯЗІВ

Лікарі нас переконують у життєвій необхідності фізарядки. Популярні журнали друкують комплекси фізичних вправ. А ми, посилюючись на обмаль часу, еперто ігноруємо ці добрі поради.

Проте ті, кому не байдуже наше здоров'я, не сидять, склавши руки. Вони роблять усе, щоб нас завантажити, щоб була робота для наших м'язів. Серед таких ентузіастів не останнє місце посідає Харківська парфюмерно-косметична фабрика. Зубна паста «М'ятна», яку тут продукують, має ту особливість, що з тюрка і грама не видавши без великого фізичного напруження. Так щоранку, поєднуючи гігієну і тренування м'язів рук, людина загартовується і гармонійно удосконалюється.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Де б його таку роботу знайти, як у художнього керівника нашого Будинку культури М. Калиби? Щоб і нічого не робити, і зарплату отримувати. Так жартома говорили між собою жителі села Вершино-Кам'янки Новгородківського району Кіровоградської області. І неспроста зоворили. Оскільки саме такою творчою методу і дотримувався у своїй роботі Калиба.

Та, зрозуміло, що цей метод був не до вподоби сільським жителям. І вирішили вони своєму художньому керівникові про його прями обов'язки через «Переця» нагадати. З їх листом «Перець» звернувся до Новгородківського райвиконкому.

Як повідомив заступник голови виконкому М. Х. Ібрагімов, факти, наведені в листі, підтвердилися. За недоліки в роботі М. О. Калибу з роботи звільнено.

«Що би ти сказав, Перче, якби дізнався, що я і мої колеги — усього п'ять чоловік — стали переможцями обласного конкурсу молодих журналістів, який провів минулого року Дніпропетровський обком ЛКСМУ?»

З таким запитанням звернулася до мого довідкового бюро Таміла Чепелянська — завідувача відділом листів і робітників томаківської районної газети «Радянське життя».

Спершу я подумав було, що запитання Т. Чепелянської — суто риторичне, позаяк тут, як на мене, можна лише щиро порадуватися за молодих працівників преси Дніпропетровщини, які в нелегкому творчому змаганні добилися перемоги, і, палко привітавши їх, побажати нових успіхів і досягнень.

А ще — висловити упевненість, що вони — себто переможці — добре відпочили цьогоорічного літа, оскільки за свої журналістські здобутки ще й були премійовані путівками до міжнародних молодіжних таборів відпочинку. Про це, до речі, ще 10 лютого 1981 року повідомила широкому комсомольському загальному обласна газета «Прапор юності» в інформації «Почерк — сучасний! Підсумки обласного конкурсу молодих журналістів». Цитую:

«... журі знайшло за можливе визначити переможцями й нагородити грамотами... а також пільговими путівками в міжнародні табори відпочинку відповідального секретаря редакції солонянської районної газети «Вперед» Г. Петренка і кореспондента «Прапора

юності» В. Хоменчук за роботи в жанрі нарис, кореспондента нікопольської районної газети «Південна зоря» В. Приймєнко — за статтю, кореспондента багатотиражної газети заводу імені Петровського С. Халабуду і завідувача відділом листів і робітників томаківської райгазети «Радянське життя» Т. Чепелянську — за кореспонденцію».

Як кажуть у подібних випадках, добру справу зробив Дніпропетровський обком комсомолу. Точніше — зробив би. Якби довів цю добру справу до кінця. Бо, пише далі у своєму листі Таміла Чепелянська, з невідомих причин обком ЛКСМУ нікому з нагороджених ніяких путівок не дав і, як виявилось, не збирається. «Але ж чо-

му,— слушно зауважує вона,— нам нічого не пояснили авторитетні товариші з обкому комсомолу, чому не вибачилися за таку «неув'язку»? Адже опубліковано рішення журі на всю область, чому ж вони тепер відмовчуються, а нас змусили домагатися ясності з такими непевними нагородами?»

А й справді — чому? І я зв'язався телефоном із першим секретарем Дніпропетровського обкому ЛКСМУ Валерієм Степовим. На мій великий подив, вожак обласної комсомольської організації нічого певного не сказав, але зате дуже образився на Т. Чепелянську за її лист до Перця. Наприкінці нашої неконкретної — з дніпропет-

ровського боку — бесіди В. Степовий пообіцяв розібратися і повідомити мені про наслідки свого розбору.

Конкретного повідомлення я не дочекався, а не дочекавшись, дійшов висновку, що формалізм і недотримання слова певною мірою характеризують стиль роботи апарату обкому. І саме тому на запитання журналістки з селища Томаківки — запитання, котре, як бачимо виявилось зовсім не риторичним,— я б відповів так:

— Один раз стати переможцями — півбіди. А от наступного разу добре подумайте, перш ніж брати участь у якомусь-небудь конкурсі, оголошеному Дніпропетровським обкомом комсомолу.

Скажу вам чесно: іще ніколи я так не вагався, приступаючи до фейлетону, як оце нині. З одного боку, наче й промовчати не можна, а з іншого...

Річ у тім, що всі громадяни, про яких піде мова нижче, мої давні знайомі. Галина Трохимівна Лістарина свого часу очолювала Петрівську райспоживспілку. В роки її головування письмова закарлючка Лістариної цінувалася серед місцевої громадськості набагато вище, ніж автограф будь-якої

буткомбінату.

Павло Васильович Ткаченко очолював колгосп імені 40-річчя Жовтня цього ж таки Петрівського району. Його виробничому лексикону міг би позаздрити будь-який одеський биндюжник, зате виняткові організа-торські здібності голови проявлялися лише тоді, коли виникала потреба вибити собі якісь матеріальні блага: скажімо, легковий автомобіль, шестипудового кабаника з ферми тощо.

бажанням, розраховуючи, що любителі свіжини не дадуть йому пропасти. І не помилюся. Після серії складних маневрів Павло Васильович випливав на посаду голови райміжколгоспшляхбуду.

Іван Павлович Заудальський змінив на посаді голови правління Петрівської райспоживспілки Галину Трохимівну Лістарину. Керівну діяльність почав з того, що, маючи в райцентрі трикімнатну квартиру на трьох чоловік, заходився будувати під самісіньким

ку. Але подумав, що товаришам, котрі забезпечили адміністративну живучість Лістариної, Ткаченка і Заудальського, відомо щось таке, чого не знав я. Можливо, вони зуміли зазірнути їм у душу так глибоко, що розгледіли на самісінькому дні бажання позбутися негативних рис і звичок, чесно і самовідданою працею виправдати виявлене довіря. Тим паче, перші вісточки таку надію вселяли.

Так, очолюваний Лістариною райпо-буткомбінат швидко вибився в передовики, а кабінет директора зачервонів від перехідних прапорів і вимпелів. Цифри, які видавала на-гора бухгалтерія райміжколгоспшляхбуду, де, як ви пам'ятаєте, осів П. В. Ткаченко, також приємно лоскотали самолюбство обласного шляхового начальства, — самі тобі суцільні виконання і навіть перевиконання. Не пасла задніх і міжрайбаза, керована І. П. Заудальським. Але ближче знайомство з цими трьома організаціями дозволило побачити ось що.

Кілька років тому на деяких криворізьких підприємствах, судячи з усього, завелися зайві гроші. Водилися також і особи, котрі не проти були загребти ті гроші до своїх рук і знали, як це можна зробити. Оскільки від Кривого Рогу до Петрового не такий уже й далекий світ, на петрівських вулицях появились імпортні красені з «дипломатами» в руках і сумнівного гатунку пропозиції на устах. Суть їх зводилася ось до чого. Ми (так іменовали себе красені) подаємо вам (так гості називали керівників деяких петрівських організацій) список громадян. Ви зараховуєте їх у свій штат і доручаєте виконати таку-то й таку-то роботу на об'єктах Кривого Рогу. Вони виконують, ми перераховуємо вам гроші, ви нараховуєте зарплату і виплачуєте її нашому представникові. Таким чином, і ви одержуєте можливість без поту виконувати і перевиконувати план, одержувати премії і преміальні, і нам зі столу перепадає якась матеріально-фінансова крихта.

Директор райпобуткомбінату Г. Т. Лістарина і голова райміжколгоспшляхбуду П. В. Ткаченко гаряче відгукнулися на пропозицію криворізьких «ділових» кіл. І потекли на рахунки побуткомбінату і райміжколгоспшляхбуду багатозначні суми, а в обласній інстанції полетіли переможні реляції. Запрацювали на повну потужність бухгалтерські арифмометри, нараховуючи невідомим ударникам зарплату — до дев'ятисот карбованців на місяць. Час від часу в Петрове прибував представник з великою валізою і наповнював її червінцями для шабашної братії. Коротше кажучи, за неповних три роки криворізькі «благодійники» підкинули петрівцям до плану 1140,6 тисяч карбованців, одержавши з цієї суми 185,6 тисяч карбованців «зарплати».

Іван Павлович Заудальський хоч і випав з цієї компанії, проте гав також не ловив. Меблеві гарнітури з бази йшли тільки потрібним людям або з націнкою. Будинок свій Заудальський спокійнісінько добудував і шасливо відсвяткував у ньому новосілля, звичайно, убельювавши його, виходячи з нових можливостей. Якщо гарнітур переставав подобатися, брав машину і надурняк віз його продавати у сусідні Жовті Води. Словом, жив, як у бога за пазухою.

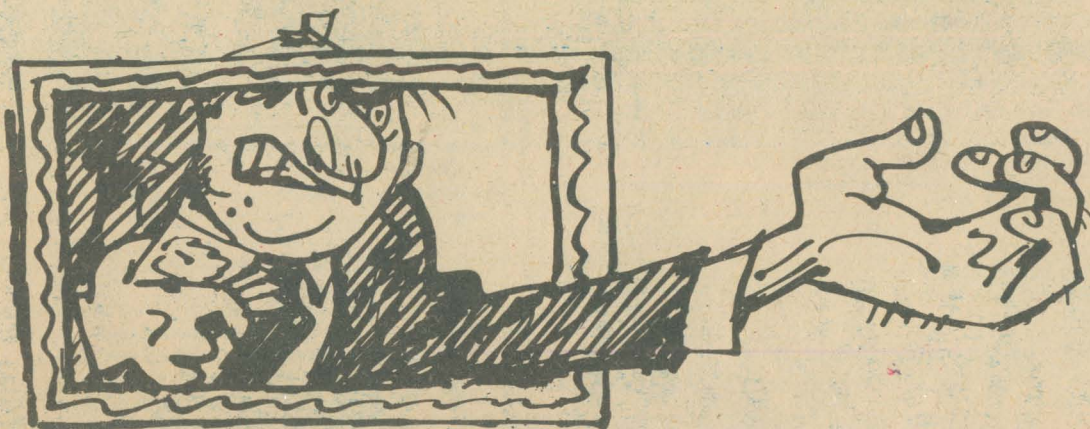
Тепер, щоправда, коли всі ці факти вилзли з мішка, над головами моїх давніх знайомих знову захмарилося. Здавалося б, можна сміливо писати, таврувати і обіцяти, що так буде з кожним, хто запустить руку в державну кишеню. Але, навчений попереднім досвідом, я все ж таки вагаюся: а раптом цим фейлетоном ще раз приверну до них увагу — знайдуться добрі дяді і знову вкинуть їх у макітру хоч невеличкої, але номенклатури?

В. БОНДАРЕНКО.

Кіровоградська область.

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

ДАВНІ ЗНАЙОМІ

заїжджої знаменитості, бо вона відкривала доступ у закапелки райунівермагу, де під шаром запиленого ширнотреба ховалися цілі пласти вітчизняного та імпортного дефіциту. Без дозволу Галини Трохимівни його не могла торкнутися жодна рука.

Г. Т. Лістарина запровадила також нову форму торгівлі. Товари підвищеного попиту оптовими партіями розподілялися серед довірених людей, а довірені люди збували їх своїй клієнтурі, звичайно, накидаючи якусь децимю за сервіс.

Після мого фейлетону «Відпустіть подавцю...» Лістариній оголосили догану, ще трохи пізніше — звільнили з посади голови правління райспоживспілки. Та сплило небагато часу, і вона знову вигулькнула на районній номенклатурній орбіті — цього разу на посаді директора Петрівського райпо-

Оскільки потреби виникали досить часто, то на розв'язання виробничих питань у Павла Васильовича просто не лишалося часу.

Як і Г. Т. Лістарина, Ткаченко також відчував потяг до епістолярної творчості. Це його захоплення згубно вплинуло на чисельність колгоспного свинопоголів'я, бо кожна записка коштувала черговому кабаникові чи свинці голови. Невідомі особи, ошасливлені автографами Ткаченка, виписували у бухгалтерії начебто напівживих поросятот, а розвозили на всі чотири сторони висококондиційну свинину.

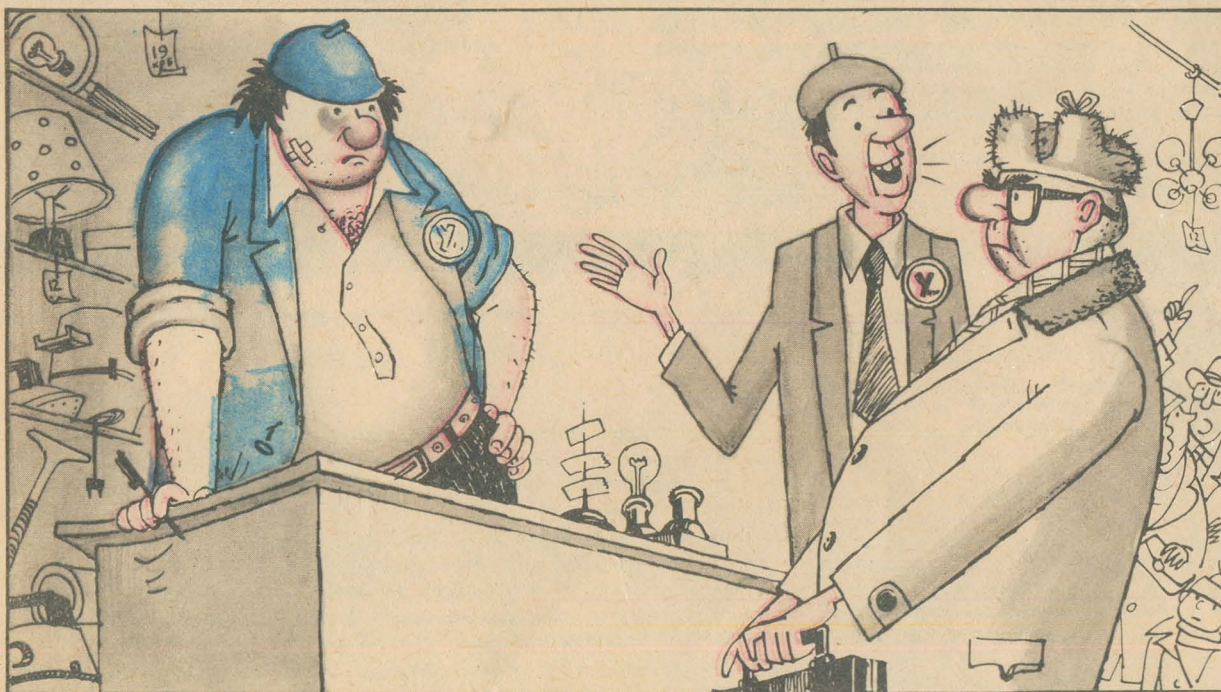
Фейлетон вилився для Павла Васильовича у суворе партійне стягнення. Відчуваючи, що підбаворені колгоспники на перших же зборах прокатають його на вороних, голова поспішив подати заяву про звільнення за власним

носом у райвиконкому справжні хорони, використовуючи для власних потреб спілчанський транспорт і різні механізми.

Після фейлетону «Додатково... умовчимо» будівництво особняка Заудальському начебто заборонили, йому вліпили догану, а трохи згодом позбувся він і посади. Пізніше довідуся: не захирів з горя Іван Павлович. Скоріше навіть навпаки: за всіма мірками, посада директора міжрайбазы облооплісбудторгу нічим не поступалася посаді голови райспоживспілки, а в деяких відношеннях навіть її переважала, бо тепер Іван Павлович торгував не дефіцитними дрібничками на зразок імпортної кофтини, а деревиною і меблевими гарнітурами.

Особисто я не вірю в те, буцімто шука можна перевиховати, кинувши її у річ-

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— А це Сеня — наша гордість. Його портрет не сходить з «Вікна сатири».

— Ну і добряче ж ми братика цією телеграмою розіграли!

ВІДСТАЄ

— Ще дуже відстаю я від Микити.
— А в чому ж його треба доганяти?
— Встигаю на роботі відпочити,
А він, хитрун, встигає ще й поспать.

МОРОКА

Кирило будь-кого зажурить,
Мороку маємо із ним.
Крім того, що і так він дурень,
Ще й прикидається дурним.

сміт. Шевченкове
Харківської області.

Віталій ГУНЬКО.

НАУКА ПОРЯДНОСТІ

ГУМОРЕСКА

Рівно о третій ночі, як я й замовляв, біля під'їзду вискнули гальма таксі.

— Драстуйте, — бадьоро сказав таксист, люб'язно відкриваючи дверцята мені назустріч.

«Гостинний, — підозріло подумав я. — Що ж, не покривджу — гривеник накину».

— Хвилин десять шукав ваш шістнадцятий «б». Уже, мабуть, хвилювалися? Знаю, нічні пасажери завжди хвилюються...

«Турботливий, доведеться ще монету додати».

— Люблю їздити вночі, — вів шофер, кермуючи

«Волгу». — Ні тобі пробок, ні міліції, ні дружинників. А тиша яка! Щойно возив одного в Бориспіль. Коли назад повертався, то зупинився тишу послухати. Щоправда, порожняком повертався: в аеропорту такої пори — жодного пасажера.

«Ач, як виразно натякає, хитрюга. Але дзуськи, ще докину двадцять копійок — і квит».

— У відрядження? Не забудьте дружині зателефувати, як приїдете на місце. Адже турбуватиметься...

«Ну, й жадюга, уміло качає монету, — вже просто дивувався я. — Знову гривеник вирвав...»

— Щасливої дороги, — мовив таксист, коли я виходив біля вокзалу. Глянув на лічильник. «Карбованець тридцять за проїзд та замовлення плюс п'ятдесят копійок за люб'язність, — подумки підрахував. — Разом — два карбованці, бо двадцять копійок здачі від них ніколи не діждешся».

Таксист хутко витягнув з багажника мою валізку, поставив поряд. «Сорому ні на копійку, — обурився я. — Просто з гарячої сковорідки хапає чайови. Однак не вийде: два карбованці — і ні копійки більше».

Я швиденько тицьнув йому два карбованці і, мов реактивний літак, зірвався з місця.

— Та ви що, знущаетесь? — притримав мене за рукав шофер.

«Йому ще й мало! І коли вже ми навчимо їх порядності?».

Намагаючись не дивитися у вічі нахаб'ї й здирникові, я простягнув ще кілька срібних монет.

— Сорому у вас немає, товаришу пасажир, — обурено похитав головою таксист. — Виховуй, виховуй, а толку ніякісінького.

Вклав у мою кишеню здачу і сердито grimнув дверцятами.

Анатолій МИХАЙЛЕНКО.

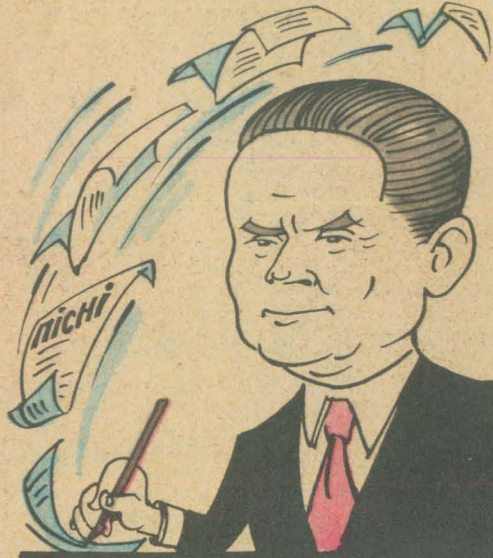
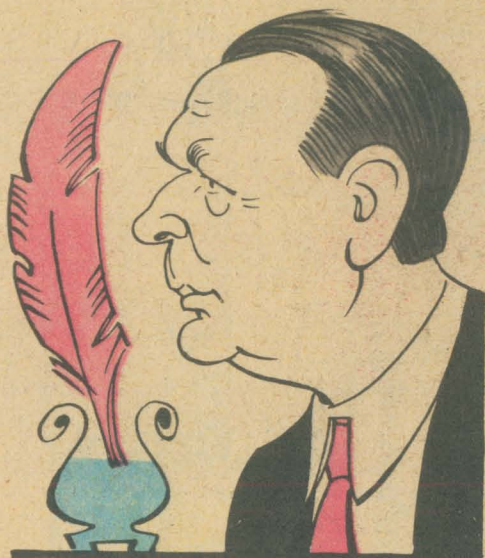
м. Київ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Отже так, Хоменко: у нас лишаяються гроші на відрядження. Негайно бери командировку, їдь туди, не знаю куди, роби те, не знаю що, але гроші щоб усі витратив!

Письменників Григорія КОВАЛЯ, Дмитра ЛУЦЕНКА, Володимира П'ЯНОВА з їх першим 60-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Від ліхтаря!

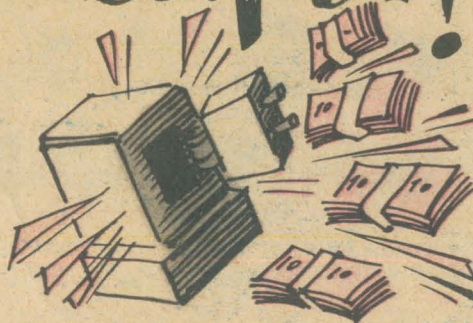
Хто з нас не чув про цей образний вислів — від ліхтаря? Хто з нас не знає, скільки на нашому віку від ліхтаря було взято проектів, планів, пропозицій? Але коли раптом вони не здійснювалися, то вже після цього про того чи іншого товариша казали:

— А йому — до лампочки!

Це, так би мовити, фейлетонний заспів. А після цього подамо ще й літературний відступ, який межує з фантастичною загадковістю. І тому теж почнемо з запитання: «Хто з нас не чув про різні світлові трапедії, що несподівано з'являються на вечірньому пружі неба? Хто не бачив спалахів серед темної ночі над горохвним полем?»

От саме такі дивовижні світлові ефекти за останніх п'ять-десять років почали яскраво спалахувати над полями — і часто над чистими — у Яготинському районі Київської області. І не просто собі спалахувати, а й гаснути. Ці спалахи, як правило, супроводжувалися сильними блискавицями і громами, від яких несподівано тріскалися колгоспні вогнетривкі сейфи.

— Що воно в біса за личина? — часто запитував один бухгалтер в іншого. — Чи й у вас так?

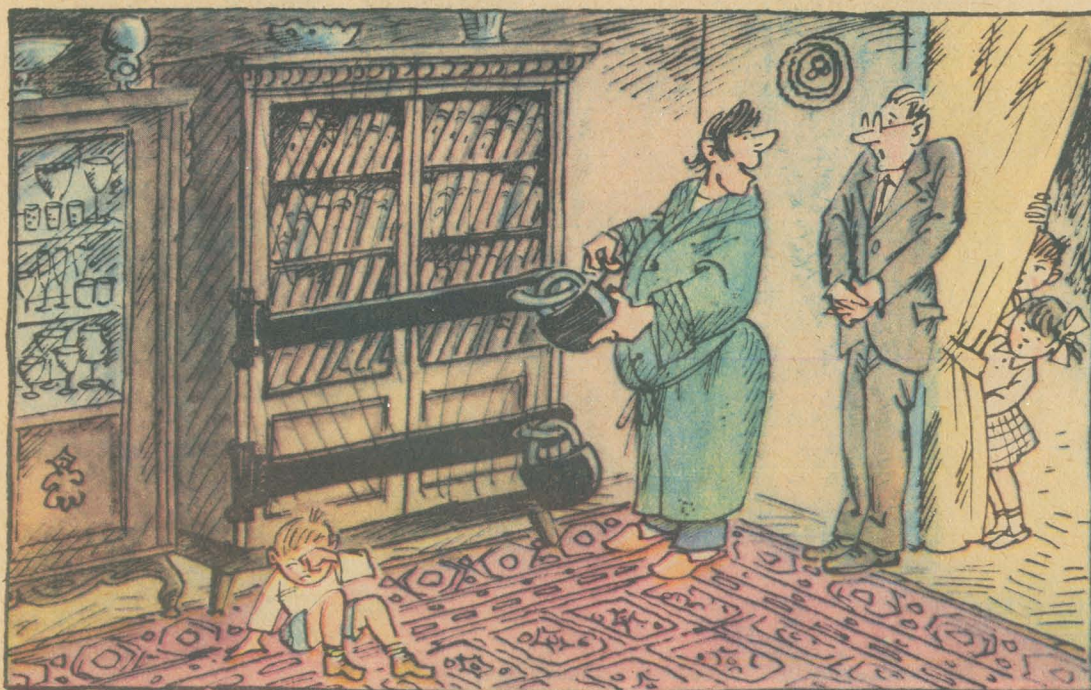
— І в нас! І в сусідніх районах. За сусідні області вже не скажу.

Товариші скрушно похитували головами і ще скрушніше додавали:

— І до якого часу воно буде?!

Ні вчені, ні науковці, ніхто не міг відповісти на жодне з цих запитань. І чому сейфи розколюються, і чому в небі над колишніми хуторами, де немає вже десять літ жодної хати, несподівано загоряються лампочки найбільшої сили, і це тоді, коли там ні стовпа, ні електродроту. Або візьміть таке явище.

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

— Уявляєте, доводиться замикаати книги. Діти руками хапають.

Посеред зими у колгоспах «Україна» та «Шлях Леніна» раптом запрацювали поливні установки і почали поливати сніг. І не просто так собі поливали, а били фонтанами, яким позаздрили б усі фонтани біля Русанівської набережної.

На це питання взялися відповісти працівники Яготинського районного комітету народного контролю. І що ж виявилось?

А виявилось те, що всі оті світлові електрочудеса викидають у небо товариші з «Київенерго» на чолі з начальником Василем Мефодійовичем Голосним.

Та хай би собі викидали! Хай би собі запускали в голубі небеса фейєрверки! Але вони ж не тільки запускають! Вони ж з колгоспів району безбожно гроші здирають! І здирають за те, чого в природі немає. Здирають за ті підстанції, яких нема, за електролампочки, які не горять. Беруть гроші за освітлення хуторів, котрі щезли ще десять років тому: Бурти і Грушківка. За поливальні установки, що працюють і вдень, і вночі, і навіть узимку.

— Що ж ми узимку, окрім снігу, можемо поливати?! — запитали якось керівники колгоспів «Шлях Леніна» та «Україна».

— А ви не дуже галасуйте, — відповів їм начальник Баришівського міжрайонного відділення «Енергозбуту» Селім Салманович Селімов. — Ви йдете по третій категорії, то ми взагалі вам можемо світла не давати.

Словом, заткніть роти і гроші — на бочку. І колгоспи платять.

Ви ж запитаете: а як договори? Їх же складали з колгоспами, підписували? А з договорами тут, як у тому анекдоті: з одного боку, представники «Київенергозбуту», а з іншого... ніхто. Так, наприклад, у колгоспі імені Паризької комуни договір взагалі не підписаний головою правління. Енергозбудівці його «сотворили» самі. А в колгоспі імені XXIV з'їзду КПРС — відсутні будь-які додатки та пояснення до того договору.

Або ще один популярний метод. Електролічильники не працюють або зовсім відсутні. А вони, ці існуючі і неіснуючі лічильники, на балансі енергозбуту. Енергозбудівцями вони начебто перевіряються, ремонтуються, міняються. Може, людей в «Енергозбуті» не вистачає, щоб розібратися у дійсному стані справ? Вистачає. За штатним розкладом тільки в одній яготинській дільниці (старший інженер І. П. Науменко) двадцять один чоловік. Тут і контролери, й інспектори, і монтажники, старші і молодші, а порядку як не було, так і нема. Що ж є? Є величезні нарахунки на колгоспи, є безвідповідальність. Є відсутність контролю. Працівники «Київенерго» виставляють колгоспам рахунки за неіснуючими актами. Як кажуть, беруть цифру від ліхтаря. І треба сказати, цифри вражають. За такі цифри треба не тільки прогресивки чи преміальні давати, а мало не до нагород представляти. За світлові ефекти.

Тепер ви зрозуміли, чому від отих електроспалахів над яготинськими полями у колгоспах і вогнетривкі сейфи тріскаються?

А що ж товариші з «Київенерго»? А їм, як кажуть у Яготині, все це до лампочки.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Київська область.

Нехай мене грім поб'є — навіть у пору ідеально ясного неба! — коли з уст моїх зірветься упереджене слово про міліцію чи прокуратуру. Та якби ж ото кожен був здатний на таке самозаклинання. Де там. Навпаки, дехто дозволяє собі таке-е-е...

Ну, от, приміром, громадянин М. Т. Чумак з села Богданівки Миколаївського району на Одещині. Послухайте, що він пише до «Перця»: «Я прошу, щоб мою справу доручили працівникам іншого району, бо наші працівники розвели тяганину...»

Це так про працівників районної міліції і прокуратури. Вам мало? Будь ласка, ще: «Я просив слідчого РВВС розібратися по суті, опитати свідків, щоб не писати у вищій інстанції. А він, себто товариш Висоцький, відповів: — Не переживай, однак усі твої листи прийдуть до мене...»

Це ж треба таке написати! І це ще не все. «А прокурор району товариш Поліненко, — нічтоже сумняшеся, пише далі громадянин Чумак, — ще краще відповів: — Що ти, — каже, — мені пороги оббиваєш?»

І ти, читачу, можеш повірити, що товариші Висоцький і Поліненко таке казали? Правда ж, ні? Я так і знав. Але все-таки, чого ото громадянин Чумак так виступає проти районної міліції й прокуратури, і що ото за «справа»? З того ж таки листа дізнаємося, що Микола Тимофійович Чумак — начебто жертва звірячого побиття громадянином... Назовемо його громадянином «ікс». Цей самий «ікс» нібито побив громадянина Чумака 5 жовтня 1980 року, внаслідок чого потерпілий був доставлений у центральну районну лікарню, де йому було зроблено операцію. Виписався Чумак з лікарні аж 6 лютого 1981 року.

А далі йдуть основні претензії Чумака. Він пише, що питання про покарання винного порушував ще будучи в лікарні; що до слідчого міліції приходив сам «ікс» і зізнався у своєму злочині і що звіди його направили в лікарню для примирення з потерпілим; що товариш Висоцький припиняв кілька разів справу, не спромігшись навіть опитати свідків, названих ним, Чумаком. Лист містить ще й іншу інформацію, яка, з точки зору т. Чумака, має принципове значення: лікарі називали «ікса» бандитом і варваром; «ікс» перед тим побив іздового, погро-

жував розправою заслуженому агроному республіки, бригадиру тракторної бригади, а вже після побиття Чумака — завідувачій фермою, доярці. А товариші Висоцький і Поліненко, на думку громадянина Чумака, до уваги нічого цього не беруть.

Отак думати — ба, навіть говорити — про працівників міліції і прокуратури — ну, знаєте! Чи не ясно, що кожен з нас зокрема і всі ми разом повинні в міру своїх сил і можливостей дбати

а головне — нема за що. Чому? А тому, що громадянин Чумак обурюється цілком справедливо. Слідство у справі № 48047 не просто зволікалося (і зволікається!) Справу громадянина Чумака замарудили. Іншого слова не підбереш. Є, на жаль, і в сферах, про які оце мовиться, отакі собі марудники, яких і хлібом не годуй, а дай, фігурально висловлюючись, потягати kota за хвоста...

Навіть попереднє знайомство зі

про їх високий авторитет і, в разі потреби, рішуче давати відкоша всім тим, хто намагається кинути тінь на цей авторитет.

Ось із такими думками, таким настроєм і вирушив я у відрядження. А ще мені не терпілося переконатися, що нічого «отого», про що пише Чумак, ні прокурор району, ні слідчий міліції йому не казали; що вони геть усе взяли до уваги. І дуже швидко переконався, що ВІДКОША давати нема кому,

справу № 48047 дозволяє уявити, як громадянин Чумак більш ніж півроку стукав у... глуху стіну. А в цей же час за тією стіною були двоє — старший слідчий міліції т. Висоцький та прокурор району т. Поліненко. І що б, ви думаєте, вони робили? Так точно — тягали kota за хвоста. Потягає один, потім потягає інший. Іноді це миле серцю заняття переривав потерпілий. Просив прискорити розгляд справи, опитати таких-то й таких-то свідків, чим вельми сердив

слідчого і прокурора, бо ж одривав обох од вельми важливої справи. Щоправда, одривало од неї товаришів Висоцького і Поліненка й начальство з обласної прокуратури: пересилало скарги Чумака на розгляд і вжиття заходів. Скріпивши серце, слідчий і прокурор перерисували чергову скаргу разом із супроводжувальним листом, після чого ще більш активно... Що робили? Правильно, бралися за отого самого вкрай замученого kota... Зрештою, втомившись, полишали його у спокої, а точніше — справа № 48047 припинялася «в зв'язи з неустановленням лица, совершившего преступление».

А як же ж його, те «лицо» можна було встановити, якщо нічого суттєвого для цього не робилося. Навіть елементарного не було зроблено за півроку — не опитано основних свідків, яких настирливо, багаторазово називав громадянин Чумак.

Нічого суттєвого не вдалося почути від товаришів Висоцького та Поліненка і під час наших розмов, котрі велися, як це не важко здогадатися з урахуванням усієї пікантності ситуації: що не кажи, а йдеться про стиль роботи деяких представників таких поважних інституцій. Від товариша Висоцького я лише дізнався, що він працює слідчим аж 22 роки (далебі, за цей час можна було б навчитися оперативності в розгляді справ!). А від товариша Поліненка... Втім наведу уривок нашої бесіди дослівно, тим більше, що він так і проситься на папір.

Поліненко: — То, значить, ви напишете...

Кореспондент: — Хто-зна, може, нічого й не вийде...

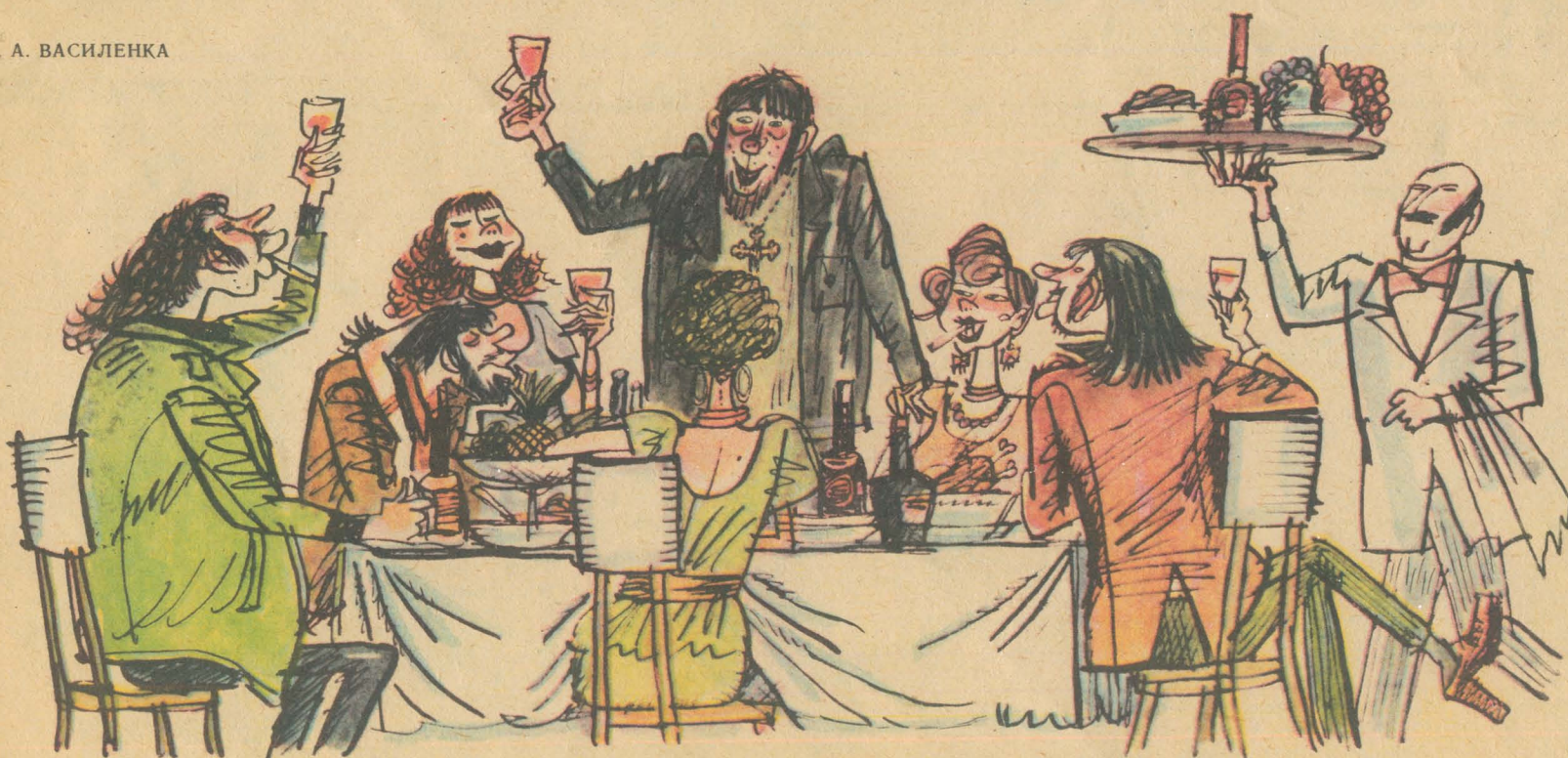
Поліненко: — Вийде, вийде... І напишете ви так... Справа розслідувалася так довго й нудно, що за цей час прокурор району одержав підвищення по службі: з юриста першого класу став молодшим радником юстиції. Так і напишете, знаємо вашого брата.

Кореспондент: — Ну, якщо така переконаність...

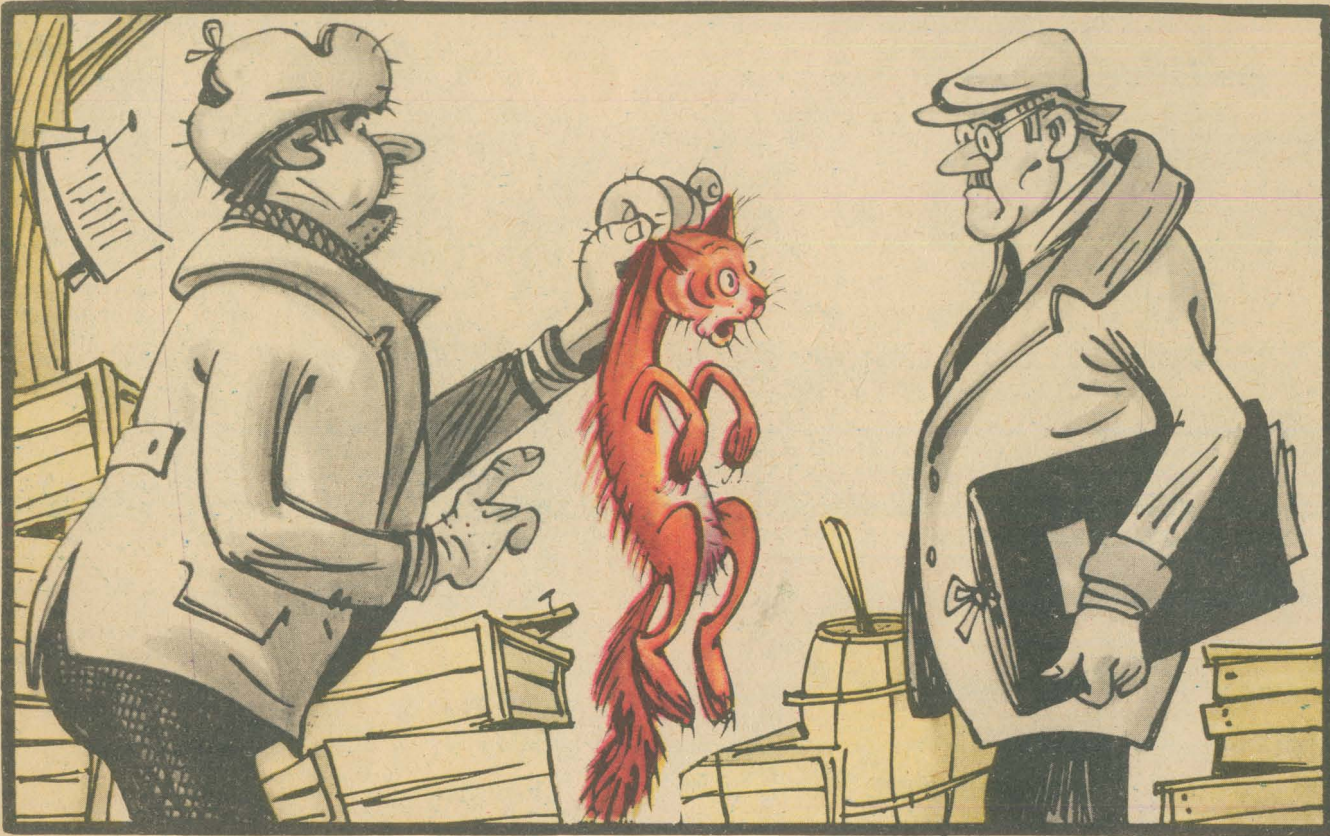
От і гадай після цього: казали товариші Висоцький і Поліненко, щоб громадянин Чумак не морочив їм голови і не оббивав пороги їхніх кабінетів чи не казали... А якщо казали, то — чому?!!

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. «Перця».

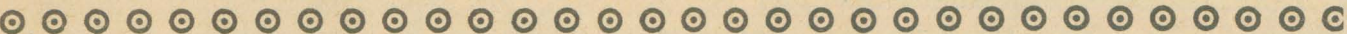
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А тепер підніmemo келихи за наших предків — щоб у них ніколи не переводилися гроші!

— Ось бачите, що робиться, товаришу ревізор: миші з'їли продукти, а цей мерзотник з'їв мишей і знищив усі речові докази.

Спершу все йшло як слід. Протопився, сів. За звичкою — очима у вікно. А дзуськи! Скло так обмерзло — дідка лисого щось побачив. Я й похукав, і рукавом потер — де там! Цяточка висвітлює — ну, як комарове око. Хіба кризь отаку щось розгледити? За подібної халепи побалакати б із кимось, або півсторінки газетної інформації ковтнути. Дивлюся, сусідка вже почав — газетою шурхотить, стиха навіть підмутикує. Я до нього.

— Товаришу, зайвої нема?
Чемно спитав! Мене, скільки живу, грубіяном зроду не називали. І школа, і батьки, й інститут — усі потроху старались, до доброти і ввічливості привчали. А що сусідка?
— Зайва у попа жінка! — буркнув.
Ясно — з ним десь промахнулись. На скронях уже сивенько, а культури — катма. Припустимо, зайвої у нього справді не було, хоча культурний чоловік дві-

— По-перше, — відказую, — я не галасую, я питаю. Є різниця? Є! А по-друге — у бібліотеки я не ходю...

— Воно й видно!
Хотів я йому дохідливіше: так, мовляв, і так, нині у бібліотеки бити ноги — дурне діло, цінних книжок там мало «зачитують», моя домашня багатша, — але роздумав. Подумає — хвалько.

— Ну, що ви на мене дивитесь? Казали б прямо, що сісти хочете... Вгадав?

Старенький аж зблід. Ох, уже ці мені древні інтелігенти! Звикли до усяких дипломатичних витребеньок, а як розкусиш — вдає непорочну діву...

— Сидіти, — продовжую, — воно ж краще, ніж стояти. Хіба я не розумію?

— Не турбуйтеся. Мені скоро виходити...

Вичаїв з себе — і порожнів. Ясно — і свербить, і почухатись на людях незручно.

Ще дорогою до Овруча ми мимоволі стали пригадувати все, що знаємо про це колишнє деревлянське городище. По-перше, те, що історія — особливо середніх віків — щедро вишанувала його помітними подіями, залишила на його древній землі чимало цікавих пам'яток. По-друге, що нині Овруч — сучасне місто, районний центр Житомирської області.

Мусимо сказати, що сьогоднішньому Овручу є чим пишатися — і численними новобудовами, і рівнем культури своїх мешканців, і їхньою славною працею на підприємствах і в сільському господарстві.

Також багато що пов'язує це місто і з минулим. Ну, хоча б і ця вибоїста дорога, якою ми в'їхали в Овруч. Дуже вона вже схожа на середньовічний путівель.

Але справжньою давниною обдало нас, коли ми поцікавилися станом побутового обслуговування населення. Не ароматом екзотики під сиву старовину ввійшли в обличчя при відвідуванні кафе «Овруч», «Полісся», «Зустріч», а викиченою, мало не печерною, антисанітарією, естетичним несмаком, де годі й сподіватися коли-небудь смачно поїсти. До того ж розміщено ці «точки» у благодійних сезонних павільйончиках, хоча працюють вони цілодобово. Не

краще враження справляє кафе «Юність». Розташоване воно, правда, у капітальному приміщенні, але за культурою обслуговування фактично нічим не відрізняється від корчми.

Не багато радощів візьмуть з собою відвідувачі, залишаючи робітничі ідеальні райсільгосптехніки, автотранспортного підприємства № 05040, міжколгоспбуду. Працівникам цих харчових закладів, приміром, чомусь тільки добре мити посуд, урізноманітнювати меню.

Щодо закусок із свіжих овочів, то тут, очевидно, свято дотримуються тих звичаїв, коли вся Європа — не кажучи вже про Овруч — ще не знала, що таке салати з помідорів та огірків. Зате несвіжим ситром, як, наприклад, у між-

колгоспбудівській їдальні, вас пригостять вдосталь. Зрозуміло ж, що згадка про цю дегустацію у відвідувачів збережеться на все життя...

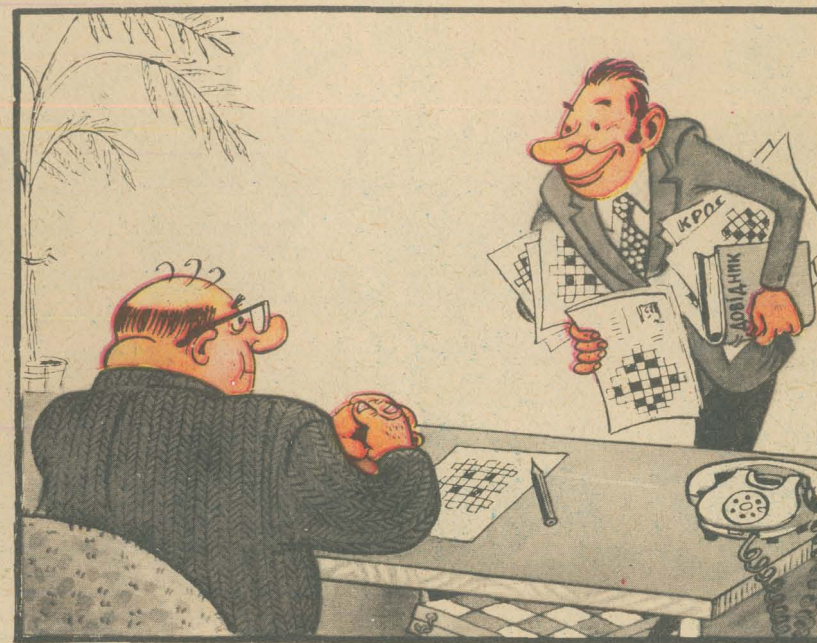
Відлякує овручан від себе і місцева чайна, котру оше нещодавно, видно, з метою осучаснення, перейменували в шашличну, хоча шашликами, кажуть,

виробничих місцях й майстри фотоательє та хімістки. Стиль їхньої роботи чимось відверто нагадує ту епоху, коли ще не було винайдено ні фотографії, ні хімічних реактивів. Тому, не дивно, що «хіміки» місяцями чистять одяг співгородян і гостей міста, а фотомайстри роками малюють, чи то пак виготовляють фото. Якщо не вірите, запитайте про це у молодого подружжя Кальниченків, яке понад рік тому замовило весільне фото, а знімків і досі не одержало.

Що ж до продукції кравецького ательє № 2 (ательє № 1 рік тому благополучно завалилося і перестало існувати), то на ній відверто помітна тенденція надати одягові клієнтів анахронічно-етнографічного колориту. Словом, деякі кравці шийть такі «камзоли», що й не кожне опудало погодилося б нацепити його на себе.

Поволі вписується в стиль сучасності також автотранспортне підприємство № 05040, яким керує Г. І. Копишинський. Тут, видно, настільки шанують древній вислів «Тихше їдеш — далі будеш», що вчасно споряджений на ліній автобус є неабиякою подією в житті колективу.

Проходячи ж повз допотопні стенди міських відвідки — обшарпані, з вибитими шибками, пожовклими папірцями об'яв

— Я чув, вам потрібен грамотний, мислячий помічник?

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

БУДЯК — півень.

ЗООПАРК — в окремих населених пунктах — парк культури і відпочинку, в якому випасають кіз та іншу худобу.

Павло МАЛЕЄВ.

ЗАКВАСКА — черга за квасом.
КАДРИЛЬ — працівник відділу кадрів.
МАРКІЗ — філателіст.
МЕТЕЛИЦЯ — машина для підмітання вулиць.

Ф. ЛУЗАН.

САМОПАЛ — господар будинку з пічним опаленням.

СТОМАТОЛОГ — рекордсмен по лихослів'ю.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Усі знають народну пісню «За туманом нічого не видно». А от у колгоспі «Дружба» (село Севрюки на Желтишчині) цього літа її стали співати інакше: «За бур'яном нічого не видно». Молодь наспівує, а керівники колгоспу роблять вигляд, що не чувають, не розуміють, так само, як не бачать того, що колгоспні поля позорились бур'яном. Про це до Перця надійшов лист від колгоспників.

Начальник Красицького районного управління сільського господарства О. М. Алексєєв повідомив, що при перевірці факти, наведених в листі, підтвердилися. З вини правління колгоспу, головного агронома колгоспу Семенюка Г. М. були допущені порушення в агротехніці, що й призвело до забур'янення окремих полів. За слабкий контроль та безвідповідальність Семенюка Г. М. з посади головного агронома звільнено. Усі поля колгоспу від бур'янів очищено.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

ПРИВІТНИЙ ЖУК

— Зайдіть, будь ласка, завтра! — Жук прогук.
А той клієнт — Метелик-одноденка був.

МУЗИКАЛЬНИЙ КІТ

— Люблю я дуже Солов'їв:
Зо, три десятка вже їх...
З'їв.

З ТОЧКИ ЗОРУ ЛИСИЦІ

— Якби ми в світі
Не жили,
Давно б все людство
Кури... загребли...

ДАЧНИЦЯ

Блощия по дивану
Радо скаже:
— А ми переїжджаємо
На... дачу...

ГАРЯЧА ЛЮБОВ

— Люблю тебе я
До загибуні! —
Призналось Полум'я...
Бензину.

Анатолій КЛИЧКОВ.

ДОБРА СПРАВА

ГУМОРЕСКА

три купує, так по-людському пояснити можна? Це, по-перше. А по-друге — міг би й погомоніти. Губи не повідпадали б. Він слово, я слово, там, диви, ще хтось пристав би — півгодини, вважай, як не було.

Бачу, тут діла не буде. Веду очима довкола. Людей — до гибелі! Невже ніхто не виручить?

— Товариші жінки і пенсіонери! — це я до тих, що стояли. — Я, само собою, вибачаюсь, але ж нудно отак — без діла. Може, у когось газетка завалалась? Або журнальчик якийсь... Можна детективчик, тільки тоненький, бо до кінцевої не встигну...

Мовчать усі, як води в рот понабирали. Хоча б головою хто-небудь хитнув. Чорті й що! Може, не втямили? Я голосніше:

— Громадяни! Прошу слова. Друкованого. Якусь мить — знов анічирок, а тоді:

— Чого ви галасуєте? Ви що — в бібліотеці? Озираюсь — старенький. На академіка, мабуть, не потягне — бордікою не вийшов, зарідка, але й не шантрапа. На піджаці — колодочки у кілька рядів. Я до таких — з повною повагою.

— Ет, обліште... Які там турботи? Особисто для мене — ніяких!

Бачу, завагався. Знову відмовляється, але вже не так твердо. До того ж у руках валіза і, мабуть, важенька. Поки розмовляв, разів зо три руки міняв.

— Ну, то як? Сядете?

— Та коли вже ваша ласка...

Оце по-моєму! Повертаюся до сусіди, чемненько плескаю його по плечу.

— Товаришу! Звільніть, будь ласка, місце. Бачите, старенький стоїть? Ви, правда, теж не парубок, однак з виду дай бог кожному...

Що тут почалося! Не тролейбус — черга за талонами на «Королеву Марго!» Галас, крики, штовхання — здуріти можна! Скінчилося все тим, що взяли мене під руки, культурно, правда, брехати не буду, і винесли на зупинку. Ну! Така була нагода зробити добру справу — допомогти заслуженому ветерану — так хіба дадуть!

Станіслав ПАВЛОВСЬКИЙ.

м. Київ.

ВИНЕН ВЧИТЕЛЬ

— Петю, ти чому не вчиш уроків?
— Вчу.
— А чому ж тоді одержав двійку з географії?
— Показав не те місто на карті.
— Значить, не знав?
— Вчитель не ту карту приніс!

Ярослав ЯБЛОНСЬКИЙ.

ЗАЦВІЛИ ДЕРЕВА

Вийшла Леся погуляти:
В шубці, валянках вона.
А надворі, біля хати,
Стріла Лесю дивина.
Не весна ж бо і не літо!
Як це сталося? В чому річ?
Всі дерева вкрились цвітом
За одну грудневу ніч.

Морозець куса за носа,
Скрізь володарка-зима,
Все довкола, сивокоса,
У руках міцних трима.

Не вгадає Леся: звідки
Білий цвіт між верховіть?
Хто з вас знає, любі дітки,—
Швидше Лесі підкажіть.

Олександр РЯБОКІНЬ.

ДИВЛЯЧИСЬ КУДИ ЙТИ

— Ти вже повчив уроки? — питає бабуся Сергійка.
— Якщо йти до магазину, то ще ні,
а якщо у кіно, то вже!

Ніна КУЗЬМЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Великі лови (пригода третя).

СНІГОВИЙ ВОЯК

На горі, коло ставка,
Всім гуртом сніговика
Ми зіпили. Стали вряд.
Тут прийшов мій старший брат
І сказав: — Немов жива,
Вийшла баба снігова.
Брата я за куртку смик:
— Це ж не баба — сніговик!
— Все одно, — веде Петро, —
До лица йому відро.
— Та хіба ж він із відром?
Це, мій братику, шолом!
Каже брат: — А я й не знав.
А дрючка він нащо взяв?
Та хіба не бачить брат:
Не дрючок це — автомат.
Сніговик у нас — вояк,
Ми йому ще зіпим танк,
Щоб до весни він стеріг
Нашу гірку од відлиг.

Емілія САТАЛКІНА.

ДЕ МУХИ ЗИМУЮТЬ!

У дитячому садочку вихователька Мари-на Семенівна розповідала дітям про пташок узимку, про те, що одні пташки залишаються у нас зимувати, а інші відлітають у теплі краї. Діти з цікавістю слухали. Потім Галочка піднесла руку і запитала:

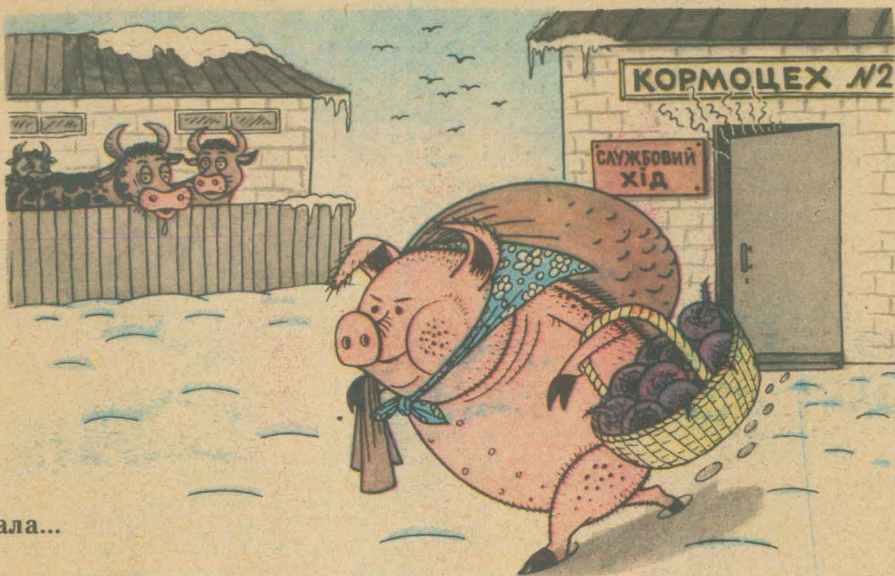
— Марино Семенівно, а чому взимку немає мух? Де мухи зимують?
— Я знаю, — підхопився зі свого місця Ігорьок, — мухи на зиму також відлітають у теплі краї!

Марія РАСЯК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Знову Льоха дефіцит дістала...

Літературні ПАРОДІЇ

СЕРЦЮ ПОЕТА

Як радіє сьогодні
Дурне серце моє!
Геннадій МОРОЗ.

Ой, дурне моє серце,
Розраділось чого!
В поетичному герці
Ще зазнаєш всього!

Будеш мліти й ридати
І терзати мене:
Нові ж вірші писати
Доля нас не мине.

Щоб вдихнути повніше
Радість творчих удач,
Не радій ти раніше,
Ніж зрадіє читач.

Володимир САМОЙЛОВ.

ПОЦІЛУНОЧКИ КОХАННЯЧКА

А ти, соловесечку,
Поможи —
Про моє коханнячко
Розкажи.

Анатолій ЗВІРИК.

Ой ти, весно-веснонько,
Розквітай.
Підемо, дівчинонько,
В зелен-гай.
Візьмемось за рученьки
Ми удвох.
Буде соловесечку —
Тьох-тьох-тьох.
Після поцілуночків
Підемо в загс.
Діточки з коханнячка
Будуть в нас!

Юрій РИБНИКОВ.

ЗАСЛОВЕСНИЛОСЬ

Весна над вітами витає.
Весна весніє на вустах...

Ганна КОЗАЧЕНКО.

До вітрів, що лагідно вітрять...
Костянтин ЛАЗАРЕНКО.

На тьму сніжать сніги.
В Сулі вже відлеліляли лілеї.
Борис ЧІП.

Давно надворі ніч нічкує,
Ніхто дверима не дверює,
А ручка в зошиті ручкує,
Все щось римує і римує...

В. СЕМЕНО.

Народні УСМІШКИ

ЗНАЙОМСТВО

— Любий, не бійся, — заспокоює баба онука. —
Та вийди з кутка... Pozнайомся: оця тітка — твоя
мама, а цей дядько — твій тато...

Повідомив О. МАЛИК.

с.мт. Клевань
Ровенської області.

УСЕРЕДНІВ

— Скільки цукру ви собі в чай кладете, діду?
— В середньому ложок дві: одну вдома, зате
три, як у гості піду.

Повідомив Д. ВІТ.

м. Севастополь.

ДЕ БАРАН

Пішли два злодії до вівчарні. Взяли барана —
і додому. Один злодій сховався на горищі, а другий
з бараном лишився на подвір'ї. Аж тут і міліція
нагодилилася.

— Де баран? — суворо запитав міліціонер.

Злодій злякався та й каже:

— Один перед вами, а другий на горищі схо-
вався...

Повідомив П. ДУШЕВСЬКИЙ.

м. Козятин
Вінницької області.

ВПЕРТИЙ БРИГАДИР

На загальних зборах бригадир-овочівник до-
повідав:

— Позаторік ми посадили капусту на п'яти
гектарах. Геть усе поїла тля... Минулого року ми
знову посадили цей самий сорт, але вже на десятих
гектарах. І що б ви думали, тля, як і раніше, все
поїла... Цього року ми зайняли уже п'ятнадцять
гектарів... Хай проклята тля подавиться!..

Повідомив О. ЗАЙЦЕВ.

м. Краматорськ.

ПОСТРІЛИ З ЛУКА

● Графоман має рацію, коли ска-
ржиться, що його не хочуть друкувати.

● Не одне залицяння починається
компліментами, а кінчається алімента-
ми.

● Лишатись із носом — погано, однак
залишитись без носа — ще гірше.

● Легше щиро ненавидіти, ніж удава-
но любити.

Дмитро АРСЕНИЧ.

с. Нижній Березів
Косівського району
Івано-Франківської області.

● І у людини є власна точка кипіння. м. Москва.

● Скромність прикрашає людину лише
тоді, коли її помічають.

● Який сенс бути кумом королю, коли
той — під черевиком у королеви?

Віталій НОВЛЯНКИН.

ХТО ВИХОВАЄ ФЕДОРА ЙОСИПОВИЧА?

Є у російській мові таке слово:
«трудновоспитуемый». Що приблизно
в перекладі значить: «важка дитина». Проте переклад, як відомо, завжди
кульгає.

Ну, як ви, приміром, скажете «важка
дитина» на цілком дорослого дядька,
котрий давно вже виріс із коротких
штанців, і тільки свідомість у нього
застрягла ще десь на рівні молодшого
шкільного віку?

Тобто не так щоб уже геть вся
свідомість... З одного боку, буває,
чоловік ніби абсолютно серйозний,
позитивний і мислячий. Таких навіть на
керівні посади висувають. Візьмімо
товариша Деркачова Федора Йосипо-
вича. У колгоспі «Прапор Леніна», що
в Амвросіївському районі на Донеччи-
ні, працює він головою правління. Вже
не один рік, завважає, працює. А от

в одному невеличкому пунктику —
у питанні протипожежної безпеки —
виявляє Федір Йосипович просто без-
межний, скажемо прямо, інфантилізм.

Вже з якого боку до нього не
підкочувались. Уже як йому не по-
яснювали, що з вогнем жарти кепські...
Не слуха! Пожежну машину наказав
розібрати на запчастини, нової купувати
не збирається, пожежного делу не
будує, насосів, багрів, лопат та іншого
причандаля і в заводі не має... Загорівся, було, житловий будинок —
якраз, між іншим, поряд з колгоспним
гаражем! — так буквально руками до-
велось гасити. Список грубих порушень
правил протипожежної безпеки в кол-
госпі налічує 53 пункти. А голові — хоч
би що.

Педагогам відомо: де не діють слова,
там треба застосувати інші засоби

впливу. «Прикрутили» Федора Йоси-
повича штрафами.

— Ха! — сказав Федір Йосипович. —
Ха!

І жодного штрафу не заплатив.
Просто взяв і заборонив своєму бухгал-
терові утримувати гроші з його зарплати.
Не допомогло і звертання до букви
закону: районний прокурор Василь
Васильович Плахтій виявився людиною
напрочуд доброю. Не піднімається
в нього рука закликати до порядку
«важкого дядю».

Так хто ж закличе?

В. СТОЄЦЬКИЙ,
старший інспектор Управління
пожежної охорони МВС УРСР.

В. БОЙКО,
кор. Перця.

Арт БУХВАЛЬД

ЯК ВИЖИТИ У «КРАЩОМУ ІЗ КРАЩИХ МІСТ»

Ньюйоркці часто нарікають, що приїжджі розпускають погану славу про їхнє місто. Я не хочу казати, що це не так, але зауважу, що не ми в цьому винні. Самі ньюйоркці одкривають нам очі на те, що довкруг коїться.

Минулої неділі мені довелося побувати в Нью-Йорку, і я викроїв часинку, щоб пообідати в колі друзів. Наприкінці зустрічі сказав, що хотів би прогулятися по місту.

— Як ти збираєшся це зробити? — запитав хтось.

— Та, мабуть, скористаюся метро.

— Ні в якому разі.

— Нині ж неділя. Народу буде мало.

— Втім-то й справа, — втрутився інший приятель. — Коли мало народу, їздити в метро значно небезпечніше. Ти опинишся у вагоні сам-один і напевне ж утрапиш в руки бандитів.

— Ну, а якщо розминешся з ними, то

тебе доконає саме метро, — додав третій доброзичливець.

— А то ж як? — здивувався я.

— В ньому завжди щось ламається. Ти можеш на всю ніч застрягти під Іст-Рівер.

— Може, краще взяти таксі?

— Але будь обережний. Не кажи шоферу, що ти приїжджий, інакше він повезе тебе на Манхеттен кругала, через усе місто. Вони цілий день чигають на отаких, як ти, простачків.

А ще один приятель вважав за необхідне попередити:

— Якщо все-таки почне кружеляти, не переч. Недавно я прочитав у газеті, як один пасажир заїкнувся було, що таксист їде з аеропорту Кеннеді надто довгою дорогою, а той телепнув його монтировкою.

— Скільки ти збираєшся пробути в Манхеттені? — поцікавився хтось.

— Пару днів.

— На твоєму місці я зняв би годинник. Зараз їх дуже спритно зривають. Якщо з тобою дружина, то хай вона не надягає золотих ланцюжків. Їх теж зривають.

— Де ти зупинишся?

— В готелі «Грамерсіпарк», — відказав я.

— Сподіваюся, ти не збираєшся виходити в місто увечері?

— Якраз збираюся. Я чув, що в Нью-Йорку увечері є на що подивитися.

— Тільки май на увазі: ходити слід

лише по освітлених вулицях і вздовж самого пруга тротуарів. А якщо хто-небудь питає про гроші, боже тебе збав сперечатися — зразу ж віддай.

— А ще краще пішки зовсім не ходити.

— Ну, а в театр хоча б сходити можна? — поцікавився я.

— Але зваж: повертаючись, можна влипнути в яку-небудь історію. В кожному разі тримайся подалі від Восьмої авеню. Там завжди стовбичать усілякі психи.

— Перед тим, як виходити, заховай усі коштовності в сейф у готельного службовця. Коли повернешся, перевір, щоб двері номера були замкнуті як слід. Є у мене знайомий, який прокинувся серед ночі і виявив у номері готелю, де він зупинився, якогось типа, що нишпорив у кишенях його штанів.

— Мабуть, мені треба записати всі ваші інструкції, — погодився я. — Кажуть, у Нью-Йорку гарні ресторани.

— Все залежить від того, чи є в тебе знайомства. Якщо прийшов у дорогий ресторан, одразу ж дай метрдотелю 20 доларів на чай, інакше, простоїш, очікуючи, до одинадцятої ночі.

— Якщо вирішиш відправитися в аеропорт у час пік, розрахуй усе так, щоб мати в запасі дві години. Досить у центрі зламатися бодай однієї машини — і все пропало, напевне запізнишся, — напучували мене.

— Господи! — вирвалося у мене. — Що за страхітнє місто!

— Чому ти так вважаєш? — ображено запитав хтось. — Біда з вами, приїжджими. Вічно ви шпетите Нью-Йорк, тому що самі тут не живете. Це краще місто в світі!

— Я не погодився б жити ні в якому іншому місті, — підтвердив інший приятель. — Люблю Нью-Йорк.

— Мені час рушати, — сказав я.

— Чому? Тепер же тільки чотири години.

— Воно то так, але коли мене телепнуть монтировкою, то треба мати в запасі час на візит в лікарню, — слушно зауважив я.

БОГОМАТИР НЕ ДОПОМОГЛА

Спонукуване братньою любов'ю, «Міжнародне товариство солідарності італійців» послало у США подарунок землякам — двометрову статую божої матері.

Після прибуття дарунка в Нью-Йорк, він викликав інтерес не лише у віруючих. Незважаючи на гнівні протести святого отця Альфредо Паскуале, який мав отримати ту «святиню», поліція усе-таки оглянула непорочну діву, і виявилось, що не така-то вона й непорочна: в статуйі, як повідомила турецька газета «Гюрріет», знайшли 6 кілограмів героїну.

УСІ НА ВИБОРИ!

Житель канадського міста Онтаріо і супутник його дитячих забав Харлей Девідсон одержали персональні запрошення взяти участь у общинних виборах. Але скористатися тими запрошеннями не змогли, бо Харлей Девідсон (названий так за відомою маркою мотоцикла) — це кличка поні, на якому їздив Роберт, самому Робертові — 2 роки.

*І сміх,
і гір*

Мал. М. ОГНІВЦЕВА
(м. Харків)

— Кінець кінцем, ми живемо у суспільстві рівних можливостей: у них є можливість вимагати роботу, а у мене — не дати її.

«ЛОС-АНДЖЕЛЕС ТАЙМС».

БАЙКИ В ПРОЗІ

ГОРОБЕЦЬ У ШПАКІВНІ

Ладнали шпаківню для Шпака, а оселився Горобець. Шмигнув зухвало з Горобчихою, Горобенят наплодив. Живуть.

Ну, коли вже так сталося,— живіть здорові.

Але Горобцеві того мало.

— Живу у шпаківні,— набундючився він,— ото ж і величайте мене надалі Шпаком.

— Горобчику, любчику,— усовіщають його інші птахи,— схаменися! Ти ж проти Шпака дрібняк, і масть не та, й заспівати, як він, не втнеш...

— Пусте. Шпаківню маю — отже, Шпак,— затявся на своєму Горобець.

Усім уже вуха процвенькав, але — дарма, бо серед птахів заведено твердо: живи ти хоч у шпаківні, хоч в орлиному гнізді, а раз Горобець — Горобцем і називатимуть.

ДІРКА З БУБЛИКА

— Пхе! — пашекувала презирливо Дірка з Бублика. — Ну, що таке Бублик?.. Коли розібратися, це лиш оправа для мене, Дірки. Та ще й не та, якої мені треба. Він зовсім не пристосований до життя. Його ж, простака, може з'їсти кожен, хто схоче. Хіба ж такі оправи у гарних картин, у блискучих коштовностей? Але нічого: з'їдять, тоді знайду собі щось путнє.

І справді — Бублика незабаром з'їли. А Дірка залишилася, час шукати іншого...

Втім — стривайте... Де ж вона?..

ЗАСЛУЖЕНА ПЛЯШКА

Вино здобуло на міжнародному конкурсі медаль. А прикрасили нею — Пляшку, яка запишалася з цього по вінця... Так відтоді й пішло: на випнутих грудях Пляшки з'являлися нові медалі, заслужені Вином, і чимдуж процентувало в ній пихи. Уже геть розпираючи посудину, пиха виштовхнула корок, зашумувала піняво,— а разом збігло й Вино, тільки каламутний осад лишився на денці.

Тоді викинули й Пляшку, дарма, що була в медалях.

ТЕРМОБАЙКА

— Без мене,— хизується тонкий і чутливий Термометр,— робота Вогню не дістала б належної оцінки, бо хто ще так точно визначив би його здобутки — виміряв досягнуту температуру.

— Аби не я,— зазначає опасистий статечний Термос,— уся його робота звелася б нінащо, бо навіть те, що він довів до кипіння, невдовзі охололо б. Завдяки мені зберігається тривка температура. Заслуги обох — безперечні. Але створює температуру все-таки Вогонь,— а вже тоді її вимірюють Термометри і зберігають Термоси.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Без слів.

Мал. А. ШЕРБАКА (м. Кременчук)

Без слів.

Мал.
А. АРУТЮНЯНЦА

Вундеркінд.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

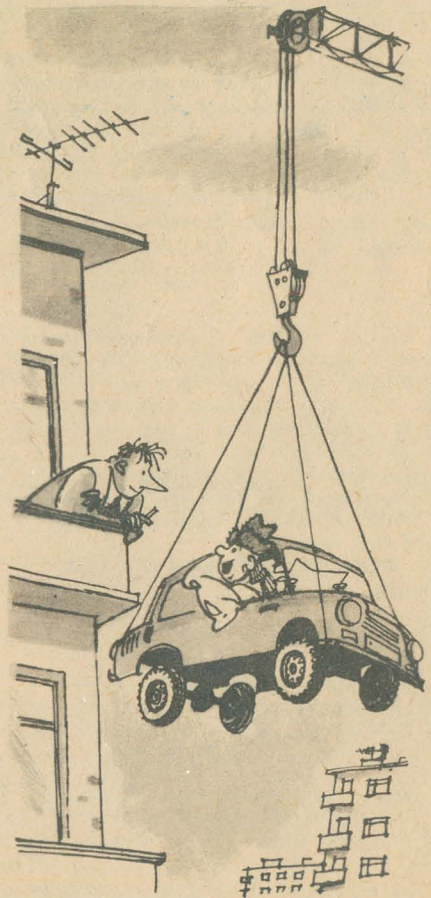
— Запізнюєшся, Степанівно!
А ми вже стількох сусідів обговорили...

Мал. А. ШЕРБАКА

— А це талісман нашої команди.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

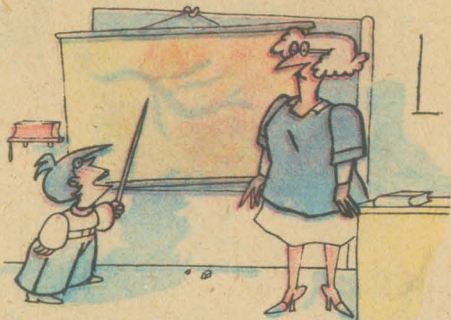

— Упросив кранівника. Хоч одну ніч спокійно посплю.

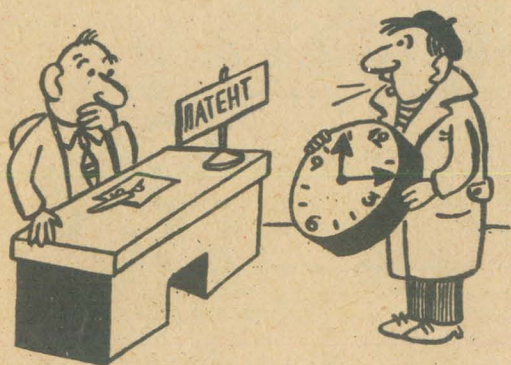
Іноземний

гумор

— Головні притоки нашої річки — каналізація і стічні води підприємств.

— Нове тут те, що стрілки — однакової довжини.

Малюнки з журналів: «СВЕТ СОЦІАЛІЗМУ» — Братіслава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «СТІР-ШЕЛ» — Софія.

— О, заходьте! Ми саме про вас говорили...

— Ласкаво просимо, дорогі гості, до столу!

Без слів.

Дуже Перше!

Кажуть, що з папером зараз сутужно. А ми в цьому сумніваємося. Ми — це сільські лікарі Вінниччини. І особливо оті сумніви починають виникати тоді, коли одержуємо з Вінницького обласного будинку санітарної освіти десятки бланків. Надруковані вони, до речі, на прекрасному папері. На них ми щокварталу мусимо звітувати про те, скільки нами проведено олімпіад, вікторин, змагань КВК, організовано телепередачі, прочитано лекцій (перелік тем на кількох аркушах) і т. д. Невже у Вінниці не знають, що інформацію про санітарно-освітню роботу ми щомісяця здаємо до районної лікарні? То чи потрібні додаткові звіти? Може, й справді варто поберігати папір і дорогий час лікарів?

М. К. СУВОРИН,
відмінник санітарної охорони СРСР,
санітарний фельдшер Гранівської
дільничної лікарні.

Гайсинський район
Вінницької області.

Я викладу все, як воно було, а ти, якщо захочеш, можеш додати щось від себе. Так от, нашому магазину було зааряджено ящик дерев'яних прищипок виробництва Камінь-Каширського лісгоспазу (Волинська область). Одержали ми цей вантаж. Зовні начебто все в порядку: акуратний такий ящик, металевим дротом оббитий. Розкрили. Упакований щільно, до повної місткості. А придивились — нема ярилка, отже, годі шукати й прізвища пакувальника. Запідозрили каверзу. І не помилились. В ящику не вистачало двохсот прищипок. Натомість було виявлено дві пляшкових пробки. От і питається: 1. На основі яких документів можна скласти акт нестачі? 2. За яким прейскурантом ціну оприбутковувати ті дві пробки? 3. Як, взагалі, таке могло статися?

І. РЕМЕЗОВСЬКИЙ,
завідуючий магазином господарчих
товарів с. Перемоги Сокальського
району Львівської області.

ГОЛОВА І ШИЯ

Усмішка

— Я — голова сім'ї! Запам'ятай навкі! Доводив жінці чоловік, — Коли це так, то в кожному ділі Наказ мій мусить мати силу. Для тебе він — закон. — Еге ж, — дружина відказала в тон, — Ти — голова, а я, скажімо, шия, — Тому й запам'ятай мої слова: Куди поверне шия, — туди ж і голова.

Ганна ЗРАЛКО.

Бідний художник:
— Через декілька років, дивлячись на цей будинок, люди скажуть: тут жив і працював художник Джонс. Домовласник:
— Якщо ви сьогодні не сплатите боргу, вони це зможуть сказати вже завтра.

* * *

Сміта, молодого адвоката, який розуміється в справах, але дуже забудуватий, послали до іншого міста, щоб зустрівся з важливим свідком. Наступного дня керівник фірми одержав телеграму:
«Забув ім'я клієнта. Прошу телеграфувати».
Адвокату було надіслано телеграму такого змісту:
«Ім'я клієнта Хопкінс, ваше — Сміт».

* * *

Нервова леді підійшла до капітана.
— Що б сталося, якби ми зіткнулися з айсбергом?
— Айсберг проплив би мимо, наче нічого не сталося, — відповів капітан, і стара леді зітхнула з полегкістю.
Чоловік зайшов до зоологічного магазину і попросив:
— Надішліть мені тридцять тисяч тарганів.
— Навіщо вам стільки?!

Англійські смішинки

— Справа в тому, що я вибираюся з квартири і, згідно з умовою оренди, помешкання треба лишити таким, яким воно було, коли я в'їхав...

Крамар купив десять фунтів масла у селянки.

— Щось ваш фунт дуже легкий, — зауважив крамар.
— Якщо він і занадто легкий, то це через вас, бо кожний фунт масла я зважувала фунтом мила з вашої крамниці.

— Найтяжчу роботу я завжди роблю до сніданку.
— Що ж ти робиш?
— Встаю з ліжка.

Дружина:
— Джонні з кожним днем все більше схожий на тебе.
Чоловік:
— Що він знову накоїв?

Маленька Мері:
— Мамо, купи мені нову ляльку, бо моя стара дуже соромиться, коли питають про її вік.

Чоловік під час вистави у театрі сидить поряд із двома жінками, які весь час розмовляють і заважають

йому слухати. Не витримавши, він звернувся до однієї:

— Пробачте, але я нічого не чую.
— Вам і не треба чути: це приватна розмова, — відрізала вона.

— Джек, якого біса ти стільки п'єш?
— Розумієш, я з'їв цибулину, щоб знищити запах віскі, після чого мусив випити ще більше віскі, щоб знищити запах цибулі.

Чоловік прийшов до страхувальної контори. Перш ніж застрахувати його життя, керуючий поцікавився здоров'ям його батьків.

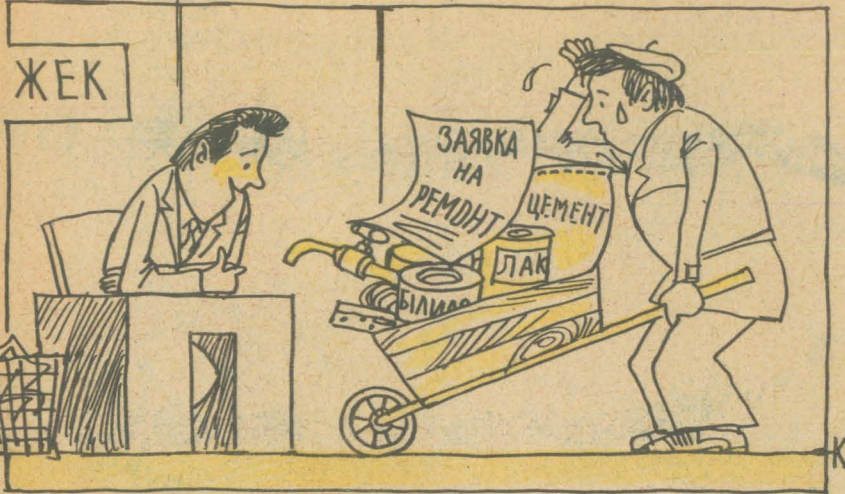
Клієнт:
— Моя мати була хвора на серце і померла у тридцять два роки, а батько помер у тридцять п'ять від туберкульозу.

Керуючий:
— Вибачте, але ми не можемо застрахувати ваше життя, оскільки ваші батьки були такими хворими...
— Не треба бути відвертим, — сказав невдачі-клієнтові знайомий клерк наступного дня.

Чоловік пішов до іншої контори і на запитання про батьків відповів:
— Мати трагічно загинула у дев'яносто три роки, упавши з велосипеда, а батько помер, коли йому було дев'яносто вісім, — під час гри у футбол.

Клієнта негайно застрахували.

Переклала з англійської
Нонна КОРНІЄНКО.

— Добули матеріали? Тепер можна і вашу заявку розглянути.

СТРАШНО ПЕРЕ НЕ В ГУСАКА...

«Слухали: Про надання премії за бичків.

Ухвалили: Видать премію за бичків в сумі 30 крб. Варці Брага. Одноразово попередити її, як що вона не виправить справи серед нетелей, то премія за бичків буде відозвана у неї путем вичита з її зарплати.

(3 рішення правління колгоспу).

Надіслав І. ЛЕВИЦЬКИЙ.

«Об'єкт охороняється собаками.

За укуси і порвану одягу правління колгоспу не відповідає».

(3 об'яви).

Надіслав С. КУЛАЧНИКОВ.

У зв'язку з тим, що у доярки при родах загинула корова, то негайно відшукати зоотехніка і відправити у По-

лтаву на м'ясокомбінат. Якщо там приймуть, то привезти назад, зняти шкуру, а м'ясо віддати курям».

(3 рішення правління).
Надіслав Г. ОЗДОБА.

«Коли я напився в чайній із своїм транзистором то став свистіти і кричати не своїм голосом. За що посадили в міліцію на 15 діб. А транзистора забрала жінка».

(3 пояснювальної записки).

«До відома мисливців всіх районів нашої області.

В указаних охотзонах стріляти на вепрів без предупредження суворо забороняється».

(3 оголошення).

Надіслала Г. ЗАРУДНЯ.

«Коли літака підбили, він швидко побіг в ту сторону, в яку падав він».

(3 учнівського твору).

Надіслав Є. НЕСТЕРЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

районного управління сільського господарства Н. І. Шостак повідомив, що в селі Дар Надії відкрито дитячий садок.

★У фейлетоні «Щоб не було ображених» («Перець» № 17), зокрема, розповідалося про те, що Куп'янський цукрозавод налагодив собі водозабір з Осколу, а от подбати про те, щоб встановити елементарні огорожі, аби мальок з річки не попадав у труби, дирекція заводу ніяк не спроможеться.

Як повідомив редакції начальник Укрцукропрому В. А. Булда, на заводі проведено ремонт рибозахисного пристрою.

★Жителі села Нової Миколаївки (Ровенщина) написали редакції про те, що у них вийшов з ладу трансформатор і електрика подається низької напруги.

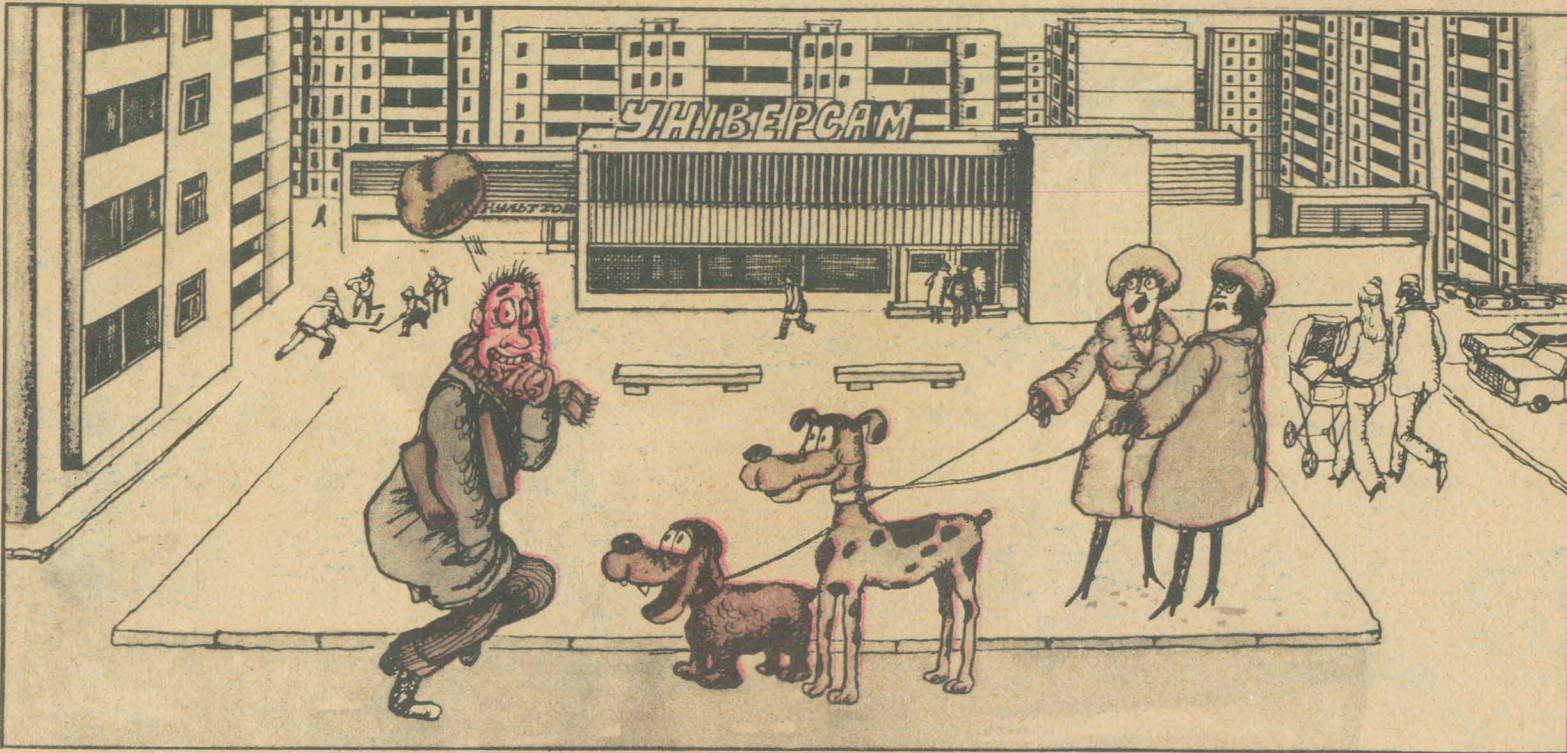
Після втручання в цю справу Перця одразу ж було встановлено новий трансформатор.

★В одному з листів до Перця мешканці села Немерче (Вінниччина) запитували, коли у них почне діяти баня, яку давно вже закрили на ремонт. З цим листом редакція звернулася до Мурованокриловецького райвиконкому.

Як повідомив голова райвиконкому В. Л. Кулик-Куличенко, капітальний ремонт бані вже закінчено, завезено й встановлено необхідне обладнання, розширено приміщення, і баня нині працює.

У новому мікрорайоні

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

— Нам, собакам, ще с'як-так, а як людям обходитися без громадських туалетів?!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 23 (1113)

(на українському мові).

Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.11.81. Підписано до друку 16.11.81. БФ 13603. Формат видання 70×108/8.

Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 04944.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

На одному приводі.